

duje-li přes to dovolatel své právní vývody na předpokladu, že mu pracovní přestávky nebyly poskytnuty, neprovádí tím dovolací důvod právní mylnosti podle zákona. Leč i kdyby byl žalobce skutečně nevyužil zákonných pracovních přestávek k oddechu, neplynulo by z toho ještě, že v dotčené době místo odpočinku konal pro žalovanou firmu takové práce, které by bylo odměniti jako práce přes čas, a z okolností zjištěných nižšími soudy jest spíše usouditi, že účelem případného zkrácení přestávek k oddechu bylo, uspíšiti návrat z cesty ve vlastním zájmu, ne ve prospěch žalované firmy. Žalobní nárok na odměnu za neposkytnuté pracovní přestávky byl tedy právem zamítnut.

Čís. 11410.

Exekuční příkázání pohledávky k vybrání (§ 308 ex. ř.) nedotýká se důvodů věcné i místní příslušnosti příkázané pohledávky, pokud se nezakládají ve zvláštních osobních poměrech oprávněného nebo zavázaného.

Pro spory mezi povozníky a jich zákazníky jest výlučně příslušný okresní soud (§ 49 čís. 7 j. n.), bez ohledu na obtížnost a na trvání povozníkových úkonů. Povozníkem ve smyslu § 49 čís. 7 j. n. není povozník, jenž jest protokolovaným obchodníkem.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, Rv I 363/31.)

Žalobkyni byla exekučně přikázána k vybrání pohledávka dlužníka za firmou D. z úplaty za povoznické úkony (za odvážení dřeva) v celkové výši 53.000 Kč. Žalobu, jíž se domáhala na firmě D. zaplacení pohledávky přikázané k vybrání, zadala žalobkyně na krajském soudě. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobkyně, jíž byla zažalovaná pohledávka dlužníka Františka Š-a za žalovanou firmou exekučně přikázána k vybrání, domáhá se jejího zaplacení ve smyslu § 308 ex. ř. Podle toho místa zákona jest příkázáním pohledávky k vybrání vymáhající věřitel mimo jiné také zmocněn, by v zastoupení dlužníka žaloval poddlužníka o tuto pohledávku, nebyla-li včas a řádně zaplacená. Jde tudíž v souzeném sporu vpravdě o pohledávku dlužníka Š-a z právního poměru mezi ním a žalovanou, totiž ze smlouvy povoznické. Právě by tomu bylo, kdyby byl Š. žalobní nárok postoupil žalobkyni na úhradu celé její pohledávky, neboť důvodu věcné a místní příslušnosti, pokud se nezakládají ve zvláštních osobních poměrech oprávněného nebo zavázaného, postup pohledávky, působící jen změnu v osobě věřitele (§ 1392 obč. zák.), se nedotýká. Pro spory mezi povozníky a jich zákazníky jest výlučně příslušný okresní

soud (§ 49 čís. 7 j. n.) bez ohledu na obtížnost a na trvání povozníkových úkonů (srovn. rozhodnutí čís. 920 sb. n. s.). Že zákon zejména nemínil v § 49 čís. 7 j. n. jen rozepře jednoduché, vzešlé z poměru jen menších podnikatelů s jejich zákazníky, je patrné z toho, že přikázal před okresní soudy nejen rozepře mezi povozníky a jejich zákazníky, nýbrž i spory mezi vlastníky lodí, lodníky, pláři neb hostinskými, tedy majiteli podniků mnohdy velmi rozsáhlých a význačných (na př. lázeňské ústavy) a jejich zákazníky, cestovateli a hostmi o závazcích z jejich poměrů. Povozníkem ve smyslu § 49 čís. 7 j. n. není ovšem povozník, který jest protokolovaným obchodníkem. Žaloby proti takovému povozníkovi náležely by vzhledem k čl. 272 čís. 3 obch. zák. podle hodnoty předmětu rozepře buď před obchodní soudy (senáty) nebo před soudy okresní (po případě před okresní soud obchodní) (§§ 51 a 52 j. n.). Otázka příslušnosti soudu nebyla vůbec vzata na přetřes, ač v prvním případě by šlo o nepřislušnost nezhojitelnou (§§ 49 a 104 j. n.) a k příslušnosti jest přihlížeti z úřadu (§ 41 j. n.). Výjimečné ustanovení § 45 j. n. nemá tu významu, poněvadž soud první stolice podle obsahu spisů na svou příslušnost výslovně neuznal. Bylo proto rozsudky nižších soudů zrušiti a vrátiti věc soudu procesnímu, by v naznačeném směru dále jednal a znovu rozhodl.

Čís. 11411.

Soud povolující exekuci podle § 138 ex. ř. nemá vždy možnost ani povinnost, by zkoumal zákonnost původního exekučního titulu, nýbrž musí se omeziti na zjištění, zda jsou splněny (třebas jen formálně) zvláštní podmínky stanovené v § 138 ex. ř.

Podán-li rekurs proti takovému usnesení povolujícímu exekuci, neměl rekursní soud (vzhledem k zákazu novot v opravném řízení) zaříditi šetření o postupu při doručování žaloby a povolení exekuce a o totožnosti stěžovatele se skutečným dlužníkem a neměl míti zřetel k výsledku tohoto doplňovacího řízení, nýbrž měl posuzovati věc podle jejího stavu v řízení před prvním soudem, zůstává stěžovateli, by se domáhal nápravy pořadem, který mu zákon dává jinak na ruku.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, R II 428/31.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel na základě rozsudků, jimiž mu byla vymáhaná pohledávka přisouzena, a na základě usnesení o povolení exekuce vnučeným zřízením zástavního práva, by mu byla povolena exekuce vnučenou dražbou spoluvlastnictví polovice nemovitosti, náležející dlužníku Antonínu B-ovi. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Protože, jak bylo zjištěno v mezitimním řízení, jest majitelem spoluvlastnické polovice Antonín B. st., rozsudky, na základě nichž se domáhá vymáhající věřitel povolení exekuce, však byly vydány proti Antonínu B-ovi ml., jemuž podle výpovědi doručujícího orgánu Josefa